

אסירה שנולדה

מכלא הנושים

סיפורה ל

השולם הזה

את סיפורה -

לפני שנתפסה

והוחזרה לכלא

למישטרה. אחר-כך התחיל להביא מכירים בשביל שאני אשכב איתם. לא יכולתי להתנגד בגלל שהוא איים עלי ברצח. הייתי לבד בבית, ולא היה לי לאן לברוח. בהודמנות הראשונה מסרתי במישטרה שהוא מכריח אותי לעבוד בשבילו בזנות. מיד אחרי הגירושין, נכנסתי למצב של דיכאון-נפשי. בשביל לשמוח קצת הייתי מסתובבת בחנויות וקונה שמלות. שילמתי בצ'קים של יותר מ-2000 ל"י. בחשבון בנק היו לי רק 10 ל"י. זה קרה בשנת 1969, ואז נפתח נגדי

"ביקשתי רפואה - הוכנסתי לצינוק!"

לית פסקל היא אסירה בורחת. לפני כשבועיים נמלטה מכלא-הנשים נווה-תרצה, שם היא מרצה עונש מאסר של ארבע שנים על זיוף צ'קים וגניבות. למערכת העולם הזה הגיעה גלית כדי לספר את סיפורה, בניסיון נואש למנוע את שובה לכלא.

זה סיפורה:
ב"נווה תרצה" ישבתי בגלל משיכת צ'קים בלי כסוי. ברחתי משם בגלל העינויים שעינו אותי שם. אני סובלת מאסטמה, והרופאים בכלא אמרו שאני צריכה לקבל מכשיר-דיאלר. כשאני מקבלת התקפה, ואינני יכולה לנישום, המכשיר הזו מציל אותי. כשהיה לי כסף, בזמן שהידיד שלי, רפאל, היה מבקר אותי, הייתי מקבלת את המכשיר מהכלא בשביל 10 לירות. כשלא היה לי כסף, לא הצלחתי לקבל יותר מדיאלר. הייתי קוראת לחובשת באמצע הלילה, כש הייתי מקבלת את ההתקפה, והיא הייתה עונה לי: "אין דבר, תסבלי". אז הייתי משתוללת. הייתי צועקת, ור החובשים היו עושים לי זריקות-הרגעה שהיו מפילות אותי מהרגליים. כשהייתי מרגישה שההתקפה של אסטמה מתקרבת ואני מתחילה להיחנק, הייתי צועקת ש יעזרו לי. במקום לעזור היו באים החובשים ומרביצים לי. היו פותחים לי את הרגליים, ומכניסים לי מכות רצח. לאחר זה, היו זורקים אותי לצינוק. שם היו מחזיקים אותי לפעמים שבוע שלם.

הפרקלים
אמנון שובל, חי מייצג את האסירה שנמלטה. שובל ניסה לשכנע את הנערה לחזור לכלא והגיש בקשת חנינה לנשיא.

החלום הגדול שלי היה להיות שוטרת. החלטתי להתגייס למישטרה. אך באותו זמן היכרתי בחור, בן של רופא. אחרי חודש התחנתי איתו. זה היה קודם כל בשביל לא לחזור הבית, תהאמי החורגת. הוא גם היה בחור יפה ומצא חן בעיני. אחרי שישה חודשים, התגרשנו. אחרי זה היכרתי ידיד, שאמר שהוא חשמלאי, אבל גיליתי אחר-כך שהוא תרסק בזנות ובסמים. כשגיליתי את העסקים שלו, הוא איים עלי באילר שלוף שיהרוג אותי אם אספר

הסתבכות קשה

בפעם השניה, הסתבכתי יותר קשה. הכרתי בחור, משה, נהג מונית מראשון. יום אחד גנבתי את פנס הצ'קים שלו ועשיתי קניות ב-3000 ל"י. קניתי רק דברי לבשה. נתפסתי תיכף ונשפטתי לי ארבע שנים בנווה-תרצה. זה היה בסוף שנת 1970.

מנווה-תרצה שלחו אותי לבדיקות פסיכיאטריות בבית-החולים עכו. ברחתי מבית החולים. עד שתפשו אותי הספקתי להכיר את רפאל.

רפאל הוא בן 36. הוא גר ברחוב הירקון בתל-אביב. הוא שכנע אותי לחזור לכלא והציע לי נישואים. חזרתי לנווה-תרצה. לאחר שהחלטנו להתחתן, רפאל היה מבקר אותי בכלא ומביא לי מתנות, הוא אוהב אותי. אני בטוחה בזה עד היום. אפילו קבענו תאריך להתונה: 4.1.1972. אך שבוע ימים לפני החתונה, ברחתי מהכלא. קיבלתי חופשה של שמונה שעות כדי לסדר את תעודת-הזהות שלי ואז החלטתי לא לחזור לכלא וגם לא להתחתן.

איך אני יכולה להתחתן עם רפאל? הוא בן 36 ואני רק בת 20. אני יכולה להיות הבת שלו. אני מתביישת ללכת איתו ברחוב, וככה שברתי את התקווה האחרונה שלי. לא יכולתי להשאר בכלא מפני שהחיים שלי שם היו איומים. ממש גיהנום. הי עורך-דין שלי, אמנון שובל, הגיש בקשת חנינה לנשיא-המדינה, ואמרתי לו שלא יוכלו לספל בבקשה זו. כל זמן שאני לא חוזרת לכלא. אמרו לי שיש סיכויים טובים ש יורידו לי שליש מעונשי. אבל אני לא מסוגלת יותר לחזור לכלא.

גלית פסקל

פעם בא העורך-דין שלי לבקר אותי בדיוק הוציאו אותי מהצינוק והוא בעצמו ראה איזה מכות הכניסו לי. היה לי פנס בעין ודם מאחורי האוזן. בטח שגם אני הייתי מחזירה מכות, כשהיו מרביצים לי. אבל מה יכולה אשה לעשות נגד המישה שישה גברים?

"אני ישבתי בתא בבית-הכלא עם שלוש בחורות. אחת מהן, היא הקטינה מחולון שרצחה לא מזמן צעיר וקברה אותו בחור לות. היא מאוד יפה ואינטליגנטית. כולם אוהבים אותה. אם אני אחליט בכל זאת לחזור לכלא, זה יהיה רק בגללה. עד כאן, סיפורה של גלית."

ה יום, נמצאת כבר גלית שוב בבית סוהר. לאחר שזוהר את המערכת, נסעה לידיד בקריית-חיים. במארב מישטרתי ש הוצב בביתו של הידיד, נתפשה גלית מייד עם הגיעה.

כשנשאלה רעיה אפשטיין, מפקדת כלא נווה-תרצה לתגובתה, צנתה: "שטויות. אצלנו בכלא לא מרביצים לאיש. אולי הכניסו אותה לצינוק, זה יכול בהחלט להיות, אבל מכות - אף פעם לא. הבחורה הזאת היא שקרנית סאתולוגית. היא ממש מופרעת."

אם כן, למה אין היא מוכנסת למקום בו ניתן יהיה לרפאה?
רעיה אפשטיין: "היא לא מספיק מופרעת בשביל זה."